

Dones: dignitat i respecte

Montse Castañé, membre de Càrnies en lluita, escriu aquest article dies després que una de les treballadores denunciants dels assetjaments a l'escorxador Esfosa declarés als jutjats de Vic | «Els assetjaments són sempre menyspreables; però, si es produeixen al lloc de la feina (que necessites per sobreviure) l'abús de poder encara és més greu»

Lectura del manifest de la plataforma Junes som revolució, dijous passat, mentre una de les treballadores denunciants dels assetjaments a l'escorxador Esfosa declarava als jutjats de Vic | Sara Blázquez

Per entendre què és la violència masclista, ens hem de posar a la pell de les dones que l'han patida. Ningú no es pot imaginar què és viure amb aquesta creu a sobre: et destrueixen la vida, tant si el maltractament és psicològic o físic, o totes dues coses.

És molt greu que, si l'assetjament es produeix a la feina, sovint la persona que no pot continuar treballant en molts casos sigui la dona assetjada i no pas l'assetjador.

A la majoria d'empreses tenen un protocol contra els assetjaments que, a l'hora de la veritat, no fan servir o no volen fer servir. Sembla que volen ajudar les dones, però a l'hora de la veritat els donen l'esquena.

En realitat, l'única cosa que preocupa a moltes empreses és la seva imatge pública, en comptes de la seguretat de les seves treballadores. Les dones ens mereixem poder anar a treballar segures i tranquil·les.

Els assetjaments són sempre menyspreables; però, si es produeixen al lloc de la feina (que necessites per sobreviure) l'abús de poder encara és més greu. I és imperdonable i vergonyós

que no es faci fora l'assetjador.

Qualsevol maltractador hauria de pensar que va néixer d'una dona i que, per tant, ha de respectar qualsevol dona com si fos la seva mare.

Els fets encara s'agreugen perquè, quan les dones gosen denunciar, malgrat totes les pors, a vegades es troben amb uns jutges o jutgesses masclistes que tergiversen la llei a favor dels maltractadors. I, a més a més, a vegades a les dones se les tracta com a culpables i no víctimes de la situació, sense imaginar l'infern que estan vivint.

Les dones (i els homes) tenim molta feina a fer, per tal d'acabar amb aquesta xacra.

Per tant, cal mobilitzar-se i lluitar per tal que les coses no continuïn d'aquesta manera. Tothom hi té part de responsabilitat: a les famílies, a les escoles, al carrer. La dignitat i el respecte cap a les dones no és només una qüestió feminista, sinó de drets humans.